

всичко като носители на услуги. Съвременното икономическо развитие променя необратимо облика на ситуацията, превръщайки индивидите — потенциални клиенти в самозадоволяващи се и егоистични същества. Крайградската полууседналост се осъществява при все по-трудни икономически и социални условия, а моторизирането на свой ред окончателно променя навиците на номадите: по-бързи и по-чести пътувания и обикаляне около една фиксирана или полу-фиксирана точка в търсене на някаква работа. Ето защо в днешно време ще бъде по-подходящо да говорим за мобилност, отколкото за номадизъм.

Влиянието на тези трансформации започва да се усеща от Циганите и Чергарите, а към тях вече се прибавят и други, не по-малко радикални. Това са различните режими на регламентиране, спъващи упражняването на скромните професии било чрез високи данъци, било чрез сложната за набавяне административна бумажщина или чисто и просто чрез забрана (например, на амбулантните продажби). За разлика от не-циганските корпорации, Циганите и Чергарите нямат професионални организации (като Съюза на панаирджите във Франция, различни професионални съюзи и т.н.), които, използвайки политическото си влияние, да организират и да предложат на младите си членове протекция от синдикален тип. Във всички страни режимът, регулиращ специално пригодените за престоя на номади терени е ограничителен, т.е. или ограничава до минимум, или забранява упражняването на труд на място. В резултат на това онези, които желаят да използват тези терени са обречени на икономически фалит и на зависимост от социални помощи. Принудените да спрат за да изучат децата си в училище също са обречени да загубят адаптивността си. Прякото отрицателно въздействие на подобен тип регламентиране върху живота на Циганите и Чергарите не се взема под внимание, защото все още не съществува необходимото разбиране за важността на техните полезни и динамични професии. Събирането на всякакъв вид вторични отпадъци в съвременното общество на консумацията е на наистина много полезна дейност: хората от тази професия ги очаква добро бъдеще. Но засега, вместо трудът им — например събирането на железни отпадъци — да бъде оценен обективно и да се предвидят специални места за складиране на отпадъците, тяхната дейност продължава да създава проблеми със съседите, които не обичат да виждат как пред очите